

“Γεφυρώσαμε το χάσμα μεταξύ πίστης και επιστήμης;”

[Πατριαρχία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Ερωτήματα, σκέψεις και προβληματισμούς αναφορικά με την πανδημία και τον ρόλο της Εκκλησίας, θέτει σε ανακοίνωσή του, το «Δίκτυο του Οικουμενικού Πατριαρχείου για την Ποιμαντική Διακονία στον Χώρο της Υγείας».

Το «Πατριαρχικό Δίκτυο» δημιουργήθηκε το 2008 με απόφαση της Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου και την ευλογία του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου.

“Θα πρέπει λοιπόν να θέσουμε το εξής ερώτημα: διδαχθήκαμε κάτι από αυτή την πανδημία ώστε να μπορέσουμε μελλοντικά να διακονήσουμε καλύτερα τους αδελφούς και τις αδελφές μας;” διερωτώνται και προσθέτουν μεταξύ άλλων: “Μπορούμε τώρα πια να διακρίνουμε καλύτερα τί είμαστε ως Σώμα Χριστού, όταν ο «φυσιολογικός» τρόπος ύπαρξής μας έχει διαταραχθεί; Επωφεληθήκαμε από αυτή την ευκαιρία για να γεφυρώσουμε το χάσμα μεταξύ πίστης και επιστημονικής κοινότητας ώστε να μπορέσουμε να συνεργαστούμε εποικοδομητικά στο μέλλον;”

Το δίκτυο αποτελείται από τους μόνιμους εκπροσώπους των Μητροπόλεων που

ανήκουν πνευματικά και διοικητικά στο Πατριαρχείο, τους αντιπροσώπους των άλλων Πατριαρχείων και των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, όσους ασχολούνται με την ποιμαντική εκπαίδευση στις Θεολογικές Σχολές και τις Εκκλησιαστικές Ακαδημίες της Ελλάδος και του εξωτερικού, καθώς και ανθρώπους οι οποίοι διακονούν και σχετίζονται με την ποιμαντική διακονία του ασθενούς, αλλά και με την ιατρική και νοσηλευτική του φροντίδα στον ευαίσθητο τομέα της Υγείας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Είμαστε έτοιμοι;

Σκέψεις και προβληματισμοί για το μέλλον

Ο πρόσφατος κορωνοϊός επέφερε μια αφόρητη πίεση στα δημόσια συστήματα υγείας ανά τον κόσμο, προκαλώντας σωματικό και ψυχικό πόνο σε εκατομμύρια ανθρώπους. Συγκλόνισε την παγκόσμια οικονομία, με αποτέλεσμα την αύξηση της ένδειας, η οποία με την σειρά της πυροδότησε έναν παγκόσμιο λιμό. Προκάλεσε αδάμαστο φόβο και παράνοια, πρωτοφανή πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική διαμάχη, υποδαύλισε τις αναταραχές, τους φόνους και την ενδοοικογενειακή βία. Και όλα όσα αναφέραμε επισκιάζονται από την αβεβαιότητα: «πότε θα τελειώσουν όλα αυτά;».

Ο επιδημιολόγος Michael T. Osterholm και ο συγγραφέας Mark Olshaker, στο κατατοπιστικό τους άρθρο «Chronicle of a Pandemic Foretold: Learning From the COVID-19 Failure — Before the Next Outbreak Arrives» [Το χρονικό μιας προαναγγεληθείσας πανδημίας: μαθαίνοντας από την αποτυχία που προκάλεσε ο COVID-19 – Προτού ξεσπάσει το δεύτερο κύμα της επιδημίας], που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Foreign Affairs» (July/August 2020), γράφουν τα εξής:

«Η παρούσα κρίση θα τελειώσει κάποια στιγμή, είτε όταν θα είναι διαθέσιμο το εμβόλιο, είτε όταν το μεγαλύτερο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού αποκτήσει ανοσία (αν ποτέ είναι δυνατόν να αποκτήσουμε μια μόνιμη ανοσία), δηλαδή όταν θα έχουν νοσήσει περίπου τα 2/3 του παγκόσμιου πληθυσμού. Τίποτε από τα δύο δεν πρόκειται να συμβεί σύντομα, και στο μεταξύ, οι ανθρώπινες απώλειες και η οικονομική ζημία θα είναι τεράστιες».

Και συνεχίζουν: «Η παρούσα πανδημία δεν συγκρίνεται με τον επικείμενο «Μεγάλο Λοιμό» – προοπτική η οποία στοιχειώνει τους εφιάλτες των επιδημιολόγων και των εργαζομένων στη δημόσια υγεία σε όλο τον κόσμο. Η επόμενη πανδημία θα είναι, κατά πάσα πιθανότητα, ένας καινούργιος ιός γρίπης με την ίδια καταστροφική επίδραση που είχε και ο ιός της ισπανικής γρίπης το 1918 – χρονιά κατά την οποία

η πανδημία έκανε δύομισι φορές τον γύρο του κόσμου σε διάστημα μεγαλύτερο τους ενός έτους, επανερχόμενη ξανά και ξανά, σκοτώνοντας περισσότερους ανθρώπους απ' όσους εξαφάνισε ο αιματηρός και κτηνώδης Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, που προηγήθηκε.

Στην προσπάθειά μας να εξετάσουμε γιατί ο κόσμος βρίσκεται στην παρούσα κρίση, δεν μπορούμε να μιλήσουμε απλώς για υπευθυνότητα ή για μομφή εναντίον κάποιων. Έτσι όπως με διάφορους τρόπους προαναγγέλλθηκε αυτή η πανδημία, το ίδιο θα συμβεί και με την επόμενη. Αν ο κόσμος δεν διδαχθεί από την αποτυχία του ώστε να προετοιμαστεί και να δράσει με την ταχύτητα, τις δεξιότητες και την πολιτική και κοινωνική δέσμευση που αρμόζουν στην περίπτωση, τότε ο απολογισμός θα είναι μεγαλύτερος την επόμενη φορά. Ακριβώς επειδή ο Covid-19 είναι τρομακτικός, θα έπρεπε να λειτουργεί ως προειδοποίηση για το πόσο χειρότερη μπορεί να είναι μια μελλοντική πανδημία – και να αποτελεί κίνητρο ώστε να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα για να περιορίσουμε το επόμενο κύμα επιδημίας, προτού να είναι πάλι αργά».

Θα πρέπει λοιπόν να θέσουμε το εξής ερώτημα: διδαχθήκαμε κάτι από αυτή την πανδημία ώστε να μπορέσουμε μελλοντικά να διακονήσουμε καλύτερα τους αδελφούς και τις αδελφές μας; Μπορούμε τώρα πια να διακρίνουμε καλύτερα τί είμαστε ως Σώμα Χριστού, όταν ο «φυσιολογικός» τρόπος ύπαρξής μας έχει διαταραχθεί; Επωφεληθήκαμε από αυτή την ευκαιρία για να γεφυρώσουμε το χάσμα μεταξύ πίστης και επιστημονικής κοινότητας ώστε να μπορέσουμε να συνεργαστούμε εποικοδομητικά στο μέλλον; Καθώς ο κορωνοϊός συνεχίζει να προσβάλλει ανθρώπους σε όλο τον κόσμο, εμείς τι κάνουμε για να ενισχύσουμε τη διακονία μας προς τους ανθρώπους που υποφέρουν και θρηνούν από τις επιπτώσεις του; Ποια ποιμαντική φροντίδα προσφέρουμε στο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό, σε όλους τους εργαζόμενους στον χώρο της υγείας, καθώς και τους κληρικούς, στους ανθρώπους που ζουν μόνοι και απομονωμένοι, στους ανθρώπους των οποίων έχει διαταραχθεί η οικογενειακή ισορροπία; Εκτός από την παροχή τροφής και υλικών αγαθών, πώς διακονούμε τις πνευματικές ανάγκες όσων έχουν καταστραφεί οικονομικά; Τί ακριβώς κάνουμε για να αντιμετωπίσουμε τη θρησκευτική παράνοια που μας κυρίευσε όλη αυτή τη γεμάτη φόβο χρονική περίοδο; Όλα αυτά τα ερωτήματα καταλήγουν στο τελικό και κρίσιμο ερώτημα: θα είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τον επικείμενο «Μεγάλο Λοιμό», ο οποίος, με επιστημονική βεβαιότητα, θα έρθει;

Οι προκλήσεις είναι τεράστιες. Στην προσπάθειά μας να αντεπεξέλθουμε σε αυτές, είναι φυσικό οι περισσότεροι άνθρωποι να συνεχίζουν να μεριμνούν πρωτίστως για τα δικά τους συμφέροντα, τα παρόντα και τα μελλοντικά. Πρέπει όμως να

συνειδητοποιήσουμε πως ένας κόσμος στον οποίο έχει χαθεί η ενότητα μεταξύ των ανθρώπων και κυριαρχεί ο ατομικισμός, ένας κόσμος χωρίς κοινό σκοπό, είναι ένας κόσμος που θα έχει πολλά προβλήματα. Η αλήθεια είναι πως, αν δεν είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε τις ποιμαντικές προκλήσεις που βρίσκονται ενώπιόν μας, εμείς ως Εκκλησία δεν θα είμαστε ικανοί να συμβάλουμε στην τόσο αναγκαία ενότητα της ανθρωπότητας. Επομένως, το ερώτημα που τίθεται δεν είναι μόνο αν είμαστε έτοιμοι να πράξουμε αναλόγως αλλά αν θέλουμε να ενεργήσουμε με αυτόν τον τρόπο. Είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι να ανταποκριθούμε στο κάλεσμα του Χριστού: «ποίμαινε τα πρόβάτά μου»;

Δεν υπάρχουν οριστικές απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα, έτσι όπως δεν υπάρχουν και ξεκάθαρες λύσεις για τα περίπλοκα προβλήματα που αναφέρθηκαν παραπάνω. Οι αντικρουόμενες πλευρές της ανθρώπινης φύσης διαμορφώνουν ποικίλα είδη εσωτερικής έντασης, τα οποία με τη σειρά τους διαμορφώνουν τις απόψεις και τις ιδέες αναφορικά με το πώς αυτή η ανθρώπινη τραγωδία μπορεί και πρέπει να αντιμετωπιστεί. Για να μπορέσουμε να ενισχύσουμε το σθένος και τις αντοχές μας εν μέσω της πανδημίας και για να καταφέρουμε να στρέψουμε το βλέμμα μας προς το μέλλον, οφείλουμε να συζητήσουμε τις εσωτερικές μας ανησυχίες και την περιπλοκότητα των επικείμενων προβλημάτων, εντός ενός δικτύου συνεργασίας και αλληλοβοήθειας. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα καταφέρουμε να αντιμετωπίσουμε την αβεβαιότητα και την επικινδυνότητα που ελλοχεύουν στην έλλειψη προνοητικότητας η οποία βρίσκεται ενώπιόν μας.

Η Συντονιστική Επιτροπή του

Δικτύου του Οικουμενικού Πατριαρχείου

για την Ποιμαντική Διακονία στον Χώρο της Υγείας

www.pastoralhealth-ep.com